

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **M. C.**, nar., t. č. bytem, zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2013, č. j. OAM-283/LE-BE03-K07-2013, E. č. L009647

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2013, č. j. OAM-283/LE-BE03-K07-2013, rozhodl žalovaný podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, ve které - v respektive v jejím doplnění namítá, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. K tomu žalobce uvádí, že ze země původu uprchl ze strachu fyzické likvidace nebo ublížení na zdraví, která mu hrozila kvůli neshodám s bývalým obchodním partnerem, který má kontakty na ukrajinskou mafii. Podle názoru žalobce správní orgán nedostatečně posoudil podmínky udělení azylu podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, které je třeba vykládat konformně s čl. 9 Směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Metody msty zločineckých organizací na Ukrajině jsou totiž známé krutostí a dosahují intenzity mučení, ponižujícího nebo nelidského zacházení. Ze strany žalobce jde o odůvodněný strach ze závažného porušení jeho základních práv a svobod, a to v podobě špatného zacházení až možného usmrcení. Na ukrajinské orgány činné v trestním řízení se žalobce neobrátil, neboť tyto mají obecně nízkou úroveň důvěry a prakticky žádné výsledky v boji s organizovaným zločinem. Správní orgán sice cituje několik obecních zpráv o situaci v oblasti lidských práv na Ukrajině, se ale situací v oblasti organizovaného zločinu nezabývá. Alternativně žalobce namítá, že správní orgán nedostatečně posoudil podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

V kontextu možnosti udělení doplňkové ochrany žalobce upozorňuje také na aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině a odkazuje na ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť nejnovější informace naznačují, že na Ukrajině prakticky probíhá občanská válka a bezpečnostní situace v některých částech Ukrajiny je velmi nestabilní. Oblast Tjačeva, odkud žalobce pochází, je součástí Zakarpatské Ukrajiny, kde podle aktuálních zpráv došlo k vyslovení nedůvěry centrální vládě v Kyjevě a vzhledem k nepřehlednosti situace není zřejmé, jestli skutečnou moc aktuálně nadržují právě příslušníci mafie. V této souvislosti žalobce odkazuje na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) čj. 6 Azs 15/2013-37, přičemž má za to, že o doplňkové ochraně je třeba rozhodnout na základě co nejaktuálnějších informací. Žalobce tedy navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť ta neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru a na vydané správní rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že v rámci důkazního řízení se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný správní orgán při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. V pohovoru umožnil žalobci sdělit vše, co žalobce považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu a dal mu rovněž možnost se seznámit s podklady, které pro posouzení žádosti správní orgán shromáždil. V rámci tohoto seznámení žalobce doplnění spisového materiálu nepožadoval, o problematice organizovaného zločinu se ve vztahu ke své osobě v průběhu správního řízení nezmínil, proto také nebylo nutno, aby se správní orgán touto problematikou zabýval hlouběji než v rozsahu přiložených informací. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu problémů s bývalým společníkem, který odcizil peníze ze společného

podnikání a následně obvinil žalobce z jejich odcizení a požadoval chybějící peníze právě po žalobci. Žalobce se proto rozhodl k odjezdu z Ukrajiny cílem zajistit si zde vlastní podnikání. Z Ukrajiny odešel v roce 2010, z vlasti neodjížděl s úmyslem, že se již nikdy nevrátí, neboť bývalý společník měl odjet do Itálie, tak si myslel, že až odjede, tak se vrátí zpět na Ukrajinu. Protože však zatím neodjel, zůstává žalobce tady. Potíže se státními orgány Ukrajiny neměl, měl problémy pouze s bývalým společníkem, po návratu na Ukrajinu by měl problémy, neboť jeho bývalý společník má kontakty na mafii. S tímto společníkem sám v kontaktu není, ale přes svého bratra ví, že se na něho asi před měsícem ptal a chtěl vědět, kde žalobce je. Svého nelegálního pobytu si je vědom, nepodařilo se mu však si zde pobyt zlegalizovat. V případě návratu si žalobce neumí představit, do jaké situace by se dostal, měl by asi velké problémy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany a s ohledem na příběh žalobce, který pak hodnotil ve světle informací, které si za tímto účelem obstaral.

K námitkám uplatněným žalobcem v podané žalobě žalovaný uvádí, že se vznesenými námitkami nesouhlasí, v první řadě se jedná jednak o námitky, které již dostatečně a v souladu s právem vyhodnotil žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně i v této fázi řízení plně odkazuje. Správní orgán se však nemohl zabývat důvody, které žalobce v rámci řízení před správním orgánem neuvedl – konkrétně se jedná o námitku k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou se žalovaný správní orgán nemohl zabývat s ohledem na to, že posuzoval skutkový stav v době svého rozhodování o žalobcově žádosti, tj. ke dni 30. 12. 2013, kdy byla situace na Ukrajině od té současné zcela odlišná.

K jednotlivým vzneseným námitkám v rámci vyjádření k žalobě žalovaný dodává, že k aplikaci § 12 a § 14a zákona o azylu není u žalobce žádný důvod. To ostatně již ve svém rozhodnutí žalovaný podrobně a přezkoumatelným způsobem vysvětlil. V této souvislosti je třeba nad rámec odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí připomenout, že mezinárodní ochrana je svou povahou ochranou subsidiární, tj. nastupuje v momentě, kdy selžou všechny mechanismy ochrany v zemi původu, tj. kdy se žadatel nedomůže za využití všech dostupných prostředků, které nabízí právní řád země původu, ochrany od příslušných orgánů Ukrajiny, resp. je mu upírána tato ochrana. Tato podmínka však naplněna nebyla, žalobce ani v podané žalobě nepopírá, že se neobrátil se na orgány země původu a nepožádal je o ochranu. Vysvětlení proč tak neučinil, spočívající v „*obecně nízké důvěře obyvatelstva v orgány činné v trestním řízení a prakticky žádných výsledcích v boji proti organizovanému zločinu*“, nelze akceptovat. Institut mezinárodní ochrany je opodstatněn až v okamžiku, kdy cizinci nemůže poskytnout ochranu vlastní stát. V tomto bodě žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003, který judikoval, že neučinil-li žalobce žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně.

Pokud jde o námitku vztahující se k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině v kontextu možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu, která byla uplatněná až v rámci žaloby, žalovaný uvádí, že tato námitka nemůže nic změnit na správnosti žalovaným učiněného závěru uvedeného v napadeném rozhodnutí. Zde žalovaný správní orgán odkazuje na § 75

odst. 1 s. ř. s., kdy soud při přezkoumávání správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; od tohoto zákonného pravidla nemá soud důvod se v případě žalobce odchýlit. K aktuálnímu dění na Ukrajině správní orgán uvádí, že situace je nestabilní a neustále se vyvíjí; tato situace je ze strany příslušných orgánů průběžně monitorována. Pokud tedy žadatel po seznámení se s aktuální situací v zemi svého původu ji vyhodnotí, že je pro něho nebezpečnou z hlediska návratu, nic mu nebrání, aby podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy tato jeho žádost bude hodnocena správním orgánem z hlediska naplnění důvodů pro udělení některé z forem této ochrany.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by nařizoval ústní jednání, neboť s tím oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili.

První námitkou žalobce brojí proti závěrům, které žalovaný učinil ohledně neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Definice pronásledování je obsažena v § 2 odst. 8 a 9 zákona o azylu. Z těchto ustanovení plyne, že za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování, kterými se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování (nebo vážné újmy) se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním (nebo vážnou újmu).

Žalobce se dovolává eurokonformního výkladu těchto ustanovení zákona o azylu. Soud se v tomto se žalobcem ztotožňuje. Právní pojem pronásledování, důvody pronásledování a vztah mezi nimi musí být skutečně vykládán souladně zejména s články 9 a 10 kvalifikační směrnice (k tomu v podrobnostech srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS). Za pronásledování je tedy třeba považovat i jednání uvedené v čl. 9 odst. 2 písm. a) kvalifikační směrnice, tj. použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí. Žalovaný v této souvislosti poznamenal, že „žadatel se ze strany soukromých osob nikdy nesetkal s jakýmkoli jednáním, které by dosáhlo natolik mimořádného stupně, aby je bylo možné označit za pronásledování, ve smyslu zákona o azylu. Jeho spory se společníkem byly pouze verbálního charakteru, vůči žadateli nebylo dle jeho vlastního vyjádření použito jakéhokoliv fyzického násilí...“ Toto zjištění odpovídá obsahu správního spisu. Otázkou případného psychického násilí se žalovaný výslovně nezabývá, a to i přesto, že

žalobce ve správním řízení hovořil o vyhrožování ze strany dvou mužů a o tom, že jeho společník byl v kontaktu s mafií. Tuto hrozbu však vyvrací jinými argumenty. Správně například uvádí, že pronásledování žalobce „*nesvědčí ani jeho dvouměsíční návštěvy vlasti, během které nebyl vystaven žádným potížím. Jeho tvrzení, že problémy při své návštěvě vlasti neměl, jelikož nepobýval v místě svého dřívějšího bydliště, pak vedou správní orgán k závěru, že své potíže s bývalým společníkem může dotyčný vyřešit prostým přestěhováním se v rámci země.*“ Soud se též ztotožňuje se závěry žalovaného ohledně účelovosti žalobcova jednání, které lze vyvodit z toho, že ačkoli na území ČR pobýval již od roku 2010, o udělení mezinárodní ochrany požádal až v době, kdy byl policií zadržen a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců v tedy v době, kdy bezprostředně hrozilo jeho vycestování ze země. I tímto argumentem žalovaný správně vyvrací věrohodnost tvrzení o pronásledování žalobce z psychických důvodů. Soud tedy má za to, že žalovaný správně zhodnotil, že v případě žalobce nelze konstatovat, že má odůvodněný strach z pronásledování. Jeho závěry přitom ob stojí, i když jsou nahlíženy optikou příslušných ustanovení kvalifikační směrnice. Za této situace, kdy je najisto postaveno, že u žalobce nelze vycházet z toho, že je dán odůvodněný strach z pronásledování, je podle soudu již nadbytečné zabývat se tím, zda a jak by se k dané věci stavěly ukrajinské orgány činné v trestním řízení.

Z týchž důvodů žalobce namítal také hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu za vážnou újmu se považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Ani tato námitka však není důvodná. Žalovaný se touto otázkou na straně č. 7 žalobou napadeného rozhodnutí velmi podrobně zabýval, přičemž jeho závěry považuje soud za zcela správné a pro stručnost na ně odkazuje.

Poslední námitka žalobce směřuje k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině. T tomu soud předeseílá, že je namístě aplikovat zásadu *non-refoulement* pokud „*by byly dány důvody k ochraně žalobce před hroící vážnou újmu v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznaky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznaky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady non-refoulement a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána. (...) Ve věcech mezinárodní ochrany totiž existují mezinárodní závazky, které je třeba respektovat (...). Soud tedy musí nad rámec žalobních bodů respektovat princip non-refoulement vyplývající z Ženevské úmluvy a i z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

Zdejší soud je tedy při obecné známosti aktuální vnitřní bezpečnostní situace na Ukrajině povinen vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro neaplikování ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy zda má přihlížet i ke skutečnostem relevantním pro možné udělení doplňkové ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. K této problematice NSS v rozsudku ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 – 131 uvedl, že „*[k]rajský soud je povinen se*

odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady non-refoulement a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“

Vzhledem k obecně známé aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce (alespoň v některých částech), není důvodu pochybovat o tom, že se jedná o skutečnost, která může mít z hlediska naplnění podmínek doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu relevanci, přičemž žalobce ji, objektivně vzato, nemohl uplatnit již v předchozím řízení před žalovaným.

Jelikož ale žalobce není omezen na své svobodě (ze zajištění v zařízení pro zajištění cizinců byl již propuštěn a dle informace z databáze žalovaného plyne, že se zdržuje na adrese), nic mu nebrání v tom, aby neprodleně poté, co obdrží tento rozsudek zdejšího soudu, učinil u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný povinen umožnit mu, v souladu s § 10 zákona o azylu, podat novou žádost o mezinárodní ochranu (novelou zákona o azylu, provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., byla z § 10 zákona o azylu vypuštěna dvouletá lhůta, před jejímž uplynutím nebylo možné opakovaně žádat o mezinárodní ochranu). Pokud žalobce podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou bude opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v nynějším řízení před krajským soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován.

V této souvislosti je vhodné upozornit žalovaného na judikaturu, dle které podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu, je třeba zkoumat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, tedy i z hlediska důvodů pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (rozsudek ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011 – 74). V citovaném rozsudku se uvádí, že „i v případě, kdy azylově relevantní důvody uváděné žadateli v řízení o udělení mezinárodní ochrany byly nepřípustné, nezabývá to ministerstvo povinností zabývat se i situací v zemi původu s ohledem na zprávy, které má k dispozici. Je tomu tak proto, že důvody pro udělení doplňkové ochrany mohou být zcela nezávislé na žadatelem uváděných důvodech opuštění země původu, a ani se o nich, na rozdíl od pracovníka ministerstva, které má k dispozici zprávy o zemi původu, nemusí dozvědět. Řízení pak lze zastavit pouze tehdy, bude-li ministerstvem shledáno, že situace v zemi původu je v době posuzování podmínek pro zastavení řízení taková, že nic nenasvědčuje tomu, že by hrozilo žadateli nebezpečí vážné újmy.“

Lze tak uzavřít, že ač v dané věci existují z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť se v té době ještě nestaly), má žalobce dostatečné právní záruky pro to, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolá. Případné nové rozhodnutí o takové žádosti by pak podléhalo soudnímu přezkumu.

Pouze pro úplnost lze dodat, že i kdyby žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal, není možné v případě, že by existovaly důvody znemožňující vycestování, realizovat jeho správní vyhoštění na základě stávajícího rozhodnutí o vyhoštění. Takový postup by byl totiž v rozporu s § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců), dle něhož vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci (§ 101 správního řádu), po vyžádání nového závazného stanoviska žalovaného. Případně nově vydané rozhodnutí o vyhoštění žalobce by bylo (po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení) taktéž možné napadnout správní žalobou. Pokud by žalovaný v závazném stanovisku dospěl k závěru, že vycestování žalobce není možné, byly by poté policie povinny žalobci podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vydat vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. 4. 2014

Mgr. Jitka Z a v ř e l o v á, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 9. 4. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:
Božena Kouřimová